



Må så håpets Gud fylle  
dere med all glede og  
fred i troen, så dere kan  
være rike på håp ved  
Den Hellige Ånds kraft.

Romerne 15,13

# På Hjemveg

Juli 2023



# På Hjemveg

Utgis av Evangelisk Luthersk Misjonslag (ELM).

- Misjonsorganisasjon ble grunnlagt høsten 2004.
- Den er et åndelig hjem og et arbeidslag for kristne venner som ønsker å utbre Bibelens budskap i Norge og på misjonsmarken.
  - Organisasjonen har arbeid i Norge og Peru.
- Arbeidet grunnes på Den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og nedfelt i den evangelisk-lutherske trosbekjennelse og den rosenianske tradisjon.
- Misjonslaget ønsker å vandre på de gamle stier, slik at det evige frelsesord, gitt oss i Bibelen, om Jesus Kristus og ham korsfestes, må være sentrum og alfa og omega i Ordets utleggelse. Alle andre emner som Skriften og menneskelivet viser fram for oss, bør sees i lys av en sterk og klar forkynnelse av ordet om korset.

Hjemmeside for ELM: [www.misjonslaget.no](http://www.misjonslaget.no)

Hovedkonto ELM: 1638.21.01514

Vipps: 119348.

Redaksjonen:

Jan Oskar Butterud, Thomas Klavenæs, Rode Malerød,  
Birgitte Klavenæs og Birger Mangelrød

# Innhold

|                                      |    |
|--------------------------------------|----|
| Historier for både små og store..... | 4  |
| Sitatsiden .....                     | 5  |
| Ung .....                            | 6  |
| Sangsiden .....                      | 8  |
| Aktuelt (tanker i tiden) .....       | 9  |
| Peru-side.....                       | 11 |
| Mitt vitnesbyrd.....                 | 13 |
| Galaterbrevet.....                   | 14 |
| Katekismeprekner.....                | 15 |
| På gjensyn!.....                     | 16 |

## Hei igjen!

Det er mange år siden forrige utgave av «På hjemveg» kom ut. Nå vil vi prøve med en nettutgave. Det nye bladet vil fortsatt ha med mye av det gamle, som vitnesbyrd fra folket og Peru-stoff.

Men redaksjonen har tro for korte stykker. Derfor vil du finne korte historier, fortellinger og sitater. Redaksjonen vil også ha med en egen ungdomsside og en sangside.

# Historier for både små og store

Biskop Johan Lunde ble kalt 'barnebispen', fordi han var så god til å fortelle historier for barn. En av historiene heter «Jeg kjenner mine». Den handler om ei lita jente som het Anne. Hun bodde hjemme hos bestefaren sin. Bestefaren og presten var bestevenner. En gang presten kom til gårds, kom Anne ham i møte. Hun trippet av glede og iver. «Jeg har tre lamunger,» kunne hun fortelle. Presten sa «Nei, har du tre lam!». «Vil du se dem?», spurte den lille. Det ville presten gjerne. Da presten kom inn i fjøset, var det ikke bare tre lam, men minst tyve. Presten ville vite hvordan hun kunne kjenne sine tre lamunger, når de alle var så like. «Da så Anne stort på meg, og syntes nok jeg var en dum prest, for hun sa: 'Kjenne dem - jeg må da kunne kjenne dem, for de er jo mine'».

Så avslutter biskop Lunde: «Når så lille Anne kunne kjenne sine tre lam i den store flokken, fordi de var hennes, tror du så ikke at Jesus må kunne kjenne igjen alle sine, om flokken er aldri så stor. Jo, han kjenner dem, og han kjenner deg og er glad i deg, for du er jo hans.

Glem ikke dette, men gled deg hver dag over at navnet ditt er skrevet i himmelen».

(Kilde: *Barneprekener*. Av biskop Johan Lunde. Oslo, 1930. Luther stiftelse forlag)

\*

Det var en skolelærer som spurte klassen om Gud kunne se alt. Da var det en jente i klassen som svarte: «Jeg vet om noe som Gud ikke kan se. Han kan ikke se min synd gjennom Jesu blod». (Etter Asschenfeldt-Hansen).

Gjenfortalt av Jan Oskar Butterud





## Sitatsiden

«Gud, det er han som har skapt alt, som rekk alt, som styrer alt og som maktar alt». (Hope)

Ved han (Jesus) har Gud ogso skapt verda, alt som er til, ikkje berre jorda me bur på, men kvar sky og stjerna, kvar klode i verdsrommet, alt yrande liv, i luft, hav og mold. Kwart strå som veks, kvar fugl som syng og kvar maur som kryp, den minste atom og den største lysende stjernebraut. (Hope)

Kilde: (*Ludvig Hopes skrifter i*

*samling*. Band VI, I desse siste dagar. S. 23 og 27, Bergen 1947, Lunde forlag)

«... dette er såre nødvendig og frelsesfremmende for en kristen å vite at det ikke finnes tilfeldigheter knyttet til noen ting av det Gud vet på forhånd, men at han både forutser, setter seg fore og utfører alle ting ved sin uforanderlige, evige og ufeilbarlige vilje». (Luther)

Kilde: (Martin Luther. *Om den trellbundne viljen*. S. 134, Verker i utvalg IV. Ved Sigurd Hjelde, Inge lønning og Tarald Rasmussen. Gyldendal norsk forlag, Oslo, 1981)

«Hva kan være sterkere enn det Herren selv sier! Og her hører vi han på det aller uttrykkeligste forsikre, at verken det ene eller det andre offer, verken indre eller ytre fromhet beveger han til å gi nåde. Og verken den ene eller andre bristen, verken indre eller ytre mangel på fromhet tilintetgjorde hans nåde. Både fortjeneste og skyld oppslukes av et eneste forhold: 'Meg har du plaget med dine synder, og gjort meg trett av dine misgjerninger'. Og hvordan skal det da gå? Jo, jeg stryker

ut din overtredelse for min skyld. Merk: 'For min skyld', ikke for din skyld glemmer jeg dine synder». (Rosenius).

Kilde: (*Pietisten*. Tolfte årgången. S. 19. 1853, Min oversettelse).

Les ikke bare for deg selv, men ofte også sammen med andre. All erfaring viser at Ordet vanligvis åpenbarer seg mer når det deles sammen med andre nådesøsken. Derfor var det fra kirkens første tider vanlig at de kristne holdt samdrektig sammen og bad, leste, sang og talte Herrens ord. (Rosenius)

(*I Åndens helligjørelse*. S. 43, Arven forlag. Oversatt av Hermod Hogganvik).

«Legg merke til hvordan din kjærlighet til brødrene er oppstått! Er det fordi de er født av Gud? Eller er det bare fordi de har personlige egenskaper du setter pris på?» (Rosenius).

Kilde: (*Veiledning til Fred*. Arven forlag. Oversatt av Hermod Hogganvik.)

Samlet av Jan Oskar Butterud





## Ung

Hva ungdomsforeningen har betydd for meg.

Thomas Klavenæs, april 2023.

En februarkveld 1991.

Jeg gleder meg alltid til disse kveldene.

Det er så trygt og godt. Det er fint å være med i et miljø hvor en kan være seg selv, og ikke være redd for ikke å bli godtatt.

” Thomas, Svein har kommet!”. Mamma roper fra kjøkkenet. Alltid til tida, han Svein. Sånn, en liten spraydusj til med godlukt, så er det bra. Det kan jo ikke lukte sau, heller. Har akkurat kommet hjem fra avløserjobben hos Birger. Er iskald etter mopedtur i 15 blå ... Sau ja, Liv Berit har jo vokst opp på sauegård, men jeg må jo prøve å gjøre et godt inntrykk.

Vi kjører opp mot Kodal. Det er ungdomsforening hos Lars og Else i kveld; håper Liv Berit kommer. Odd Dubland er svakt fra stereoanlegget i bilen. Det hender vi spiller annet også, men det er mest av den gode, gamle misjonsmusikken.

Det er Helge Holo som skal ha andakt i kveld. Imens han taler tenker jeg at det er litt rart at en så stor og sterk kar kan være så avhengig av en frelser.

Etter pausen på lørdagskveldene samtaler vi rundt Pontoppidans forklaring, og han svarer til forventningene. *«Hvilke synder -eller hvor mange- vil Gud forlate? Alle synder, de største med de minste, når synderen bare omvender seg av hjertet!»*. Det er så godt å få klare svar på det en lurte på.

Etter møtet er det som regel noen som blir igjen. Da pleier vi å samtale og synge sammen. Etter en hyggelig kveld så er jeg hjemme igjen på rommet mitt. Etter å ha lagt meg tenker jeg på det vi var sammen om. Jeg vil jo være en kristen, men er jeg det? Sånn som jeg er? Har Pontoppidan rett? Omvender seg av hjertet! Hva betyr det? ... Guds ord begynte å gjøre sin gjerning!

Ungdomstiden er en utfordrende tid, og det er helt avgjørende hva en fyller seg med, og hvem en omgås. Det ble nok den gangen tent et lys inne i hjertet som har vært med på å prege valgene som ble tatt senere i livet. I dag har Liv Berit og jeg vært gift i 27 år, og har fire barn, hvorav tre av disse er med i

ungdomsforeningen. Sistemann er litt ung enda.

Det er i stor takknemlighet til Gud at ungdomsforeningen fortsatt drives i samme ånd. Vi er rikt velsignet, og jeg håper og ber om at flere unge sjeler må få bruk for Jesus, og at de som er med i dag, blir bevart. Alle, liten og stor må få høre hele Guds ord forkynt. Vi må alle få se at vi bare kan være en kristen dersom Jesus får være hele vår kristendom. *«Kun der kan sjelen lære den evig nye sang ...»*. Sangen om Golgata hvor Jesus befri hver en synder fra evig fortapelse, hvor Han gjør i stand et bytte. Ved Jesu føtter kan

et menneske bytte sitt syndeforderv inn i en tilstand som den tre ganger hellige Gud elsker, og som gir et evig liv i Himmelen.

Jeg har ingen annen oppskrift, og er evig takknemlig for de som den gangen samlet ungdom i trygge og gode omgivelser, og hvor hele Guds råd ble delt ut. Livet er uforutsigbart, og det stiller så ulikt med oss. Slik kan vi bli fristet til å tenke om Gud også, men Gud har ett mål for øye; Han vil ha deg til himmelen. Han vil vise deg at livet hos Jesus er det beste livet, og at rikdom og lykke er å høre Ham til.





# Sangsiden

**Hva er målet for livet, min venn?**

**Hva er målet for livet, min venn. En kort stund, og så evigheten.**

**Hva om livet ditt endes i dag, og du legges til hvile i grav?**

**Og du fram for den hellige Gud, som spør: Har du holdt mine bud?**

**Hva blir enden for livet, min venn?**

**Har du prøvet å stå for din Gud, i din egen rettferdighetsskrud?**

**Har du tro på deg selv og ditt verk, at din gjerning og tro gjør deg sterk?**

**Da blir dommen fra Herren din Gud: Du har ikke holdt mine bud.**

**Du kan ikke stå for din Gud.**

**Jeg vet en som kan stå for din Gud. Han er sendt ifra himmelen med bud.**

**Det er Jesus, Guds enbårne sønn; er Guds svar og synderes lønn.**

**Han ble såret, og døden Han led. Det fra Golgata lød: Kom bli med!**

**Din kamp på korset Han stred.**

**Så ta da din tilflukt til Ham. Se deg fri i det blødende lam.**

**Det var deg Han ønsket å se, til himmelen å få deg med.**

**Ja, Han ofret det alt i ditt sted, Jesu død ble din frelse og fred.**

**Jesu død ble ditt liv, i ditt sted.**

Thomas Klavenæs, April 2023



# Aktuelt (tanker i tiden)

## Om bønn

Når det gjelder nøden for ufrelste, er det fort gjort å bli for ivrig. Som den gamle historien om den unge presten i boken «*Alt for ingenting*». Boken handler om en ung, selvsikker prest som kommer ut fra universitetet med topp karakterer. Men når livet møter han, ryker selvtilliten.

Handlingen er fra en tysk landsby som heter Widerburg, der hans gamle onkel har slått seg ned for å vitne om Jesus. Onkelen ber om assistanse fra nevøen.

I landsbyen finnes bare én kristen, og det er læreren. Ved hans hjelp får de tilgang til et lokale i en låve som de kan bruke som kirke. Det kommer mange mennesker dit av nysgjerrighet. Onkelen preker både varmt og godt, men ikke et menneske blir rørt. Da blir nevøen opprørt, men onkelen møter ham med tålmodighet.

Bedre blir det ikke da den unge skal prøve seg søndagen etter. Han tar sin beste preken som han har fått god tilbakemelding på av professorene på universitetet, men heller ikke nevøen møter noe respons. Da blir han enda mer motløs. Deretter skal han på husbesøk. Først besøker han veveren. Den unge, ivrige presten prøver å få i gang en samtale om det som står i Bibelen. Men veveren sitter kun opptatt med sin vev og svarer «Ja, ja det er vel så».

Verre blir det når han går på husbesøk hos smeden. Det varer ikke lenge før den ivrige evangelisten får den

folkelige og gjestfrie mannen rasende. Dette er fordi han serverer en flammende og gloheit svovelpreken til en allmennreligiøs, skikkelig kar som bare har gjort rett og skjell for seg. Smeden slår i bordet, og den unge, nidkjære presten smeller døra igjen etter seg med noen domsord som ikke hører hjemme hos en Kristi tjener som er på husbesøk hos noen han vil vinne for evangeliet. Det tar ikke lang tid før hele bygda vet om dette. Disse tre blir nå ledd ut og håna.

Så kommer skolelæreren med en god nyhet. Han hadde blidgjort smeden og sagt at talen til den unge presten ikke var så alvorlig ment. Dermed var den uviseliges svovelpreken, som egentlig var sann, blitt til en allmennreligiøs suppe!

Den gamle fortviler. En måned etter ble byen hjemsøkt av nervefeber. Mange dør. Da blir det slutt på allmennreligiøsiteten. Både den gamle og unge presten går fra sykebesøk til sykebesøk som sjelesørgere. Smeden holder på å dø. Under og etter pesten bryter imidlertid vekkelsen løs. Da må den unge presten innrømme, at det var bønnearbeidet til den gamle presten som de «høstet frukt av».

Gjenfortalt av Jan Oskar Butterud

Kilde: *Alt for ingenting*. En fortelling av J.de Liefde. Credo forlag/Luther forlag. 8 opplag 1980

## En overivrig evangelist

Da jeg leste *Alt for ingenting* kom jeg på en opplevelse jeg hadde en gang for lenge, lenge siden.

Det kom en ung mann inn i Misjonssalen. Vi hadde ikke sett ham før. Mannen var prega av at han verken kjente bedehus eller Bibel. I og med at vi hadde lik bakgrunn ble vi sittende ved kaffebordet og snakke om den 'kule' ungdomstida på 70-tallet. Jeg hadde en setning i bakhodet om at det er lurt å bli kjent med det menneske du skal vitne for, ellers kan du komme til å skremme det bort. Men en ivrig fyr som så sitt kall i å være evangelist synes nok at samtalen vår dreide seg om for verdslige ting. Han stilte seg derfor mellom oss, og spurte den fremmede om hva han synes om preka. Det hele endte med krangel. Den unge mannen kom aldri mer!

## To sitat om bønn passer her

*«Når bare Kristi kjærlighet tvinger deg, og du vandrer etter ånden og legger saken frem for Gud i bønn, så skal Herren selv gi deg både anledningen, måten å gjøre det på og velsignelsen». (Rosenius)*

*«Ikke snakk om Gud med noe verdslig menneske, før du har snakket med Gud om dette mennesket». (Harald Midtsian)*

## Atter et minne

Det var en gang den kjente bibellæreren Dag Risdal og et par unge bibelskoleelever satt rundt kaffebordet. På en vegg hang det et broderi hvor det sto «Be og arbeid». Risdal pekte på bildet og sa: «Legg merke til rekkefølgen!»

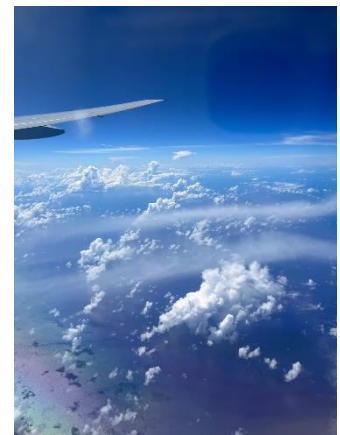
Jan Oskar Butterud



# Peru-side

Kjære misjonsfolk!

Nå har det snart gått ett år siden vi satte oss på flyet som skulle ta oss med på reisen over Atlanterhavet til Peru. Med mange tanker og følelser forlot vi Norge, og det var med spenning og forventning vi så fram mot å møte kulturen, språket og menneskene i det foreløpige fremmede landet. Med kun en trillekoffert og to sekker hver forlot vi det kjente og trygge i Norge - men vi var begge sikre på at dette var Guds kall til oss. Med denne vissheten føltes det godt og riktig å reise - selv om det ikke bare var lett å si farvel til familie og venner hjemme i Norge.



Spenningen vi kjente på var nok den mest fremtredende følelsen av alle. Mange spørsmål og tanker surret rundt i hodet - og det var bare tiden som kunne svare på disse. Hvordan skal vi bo? Hvordan ser landet ut? Kommer vi til å like maten? Hvordan blir det med spansken - kommer vi til å lære raskt eller blir dette en meget stor utfordring? Hvilke oppgaver får vi? Hvordan skal vi legge opp skolehverdagen? Hvordan blir det å undervise? Får vi skaffet det vi trenger? Kommer vi til å få venner og noen å være sammen med? Hva med hjemlengselen? Dette og så mye annet dukket opp i tankene.

I starten var alt nytt og ikke minst spennende! Vi gikk rundt og følte vel i grunnen at det hele var meget surrealistisk. Det er ikke tall på hvor

mange ganger vi sa: "Vi er i Peru! Vi er faktisk her!" Maten lærte vi raskt at ikke ville bli noe problem - den falt i smak! Fram til i dag har vi ikke spist noe som vi ikke har likt - ja, det har vært retter som har vært ganske annerledes (for eksempel helstekt marsvin), men de er gode til å lage mat her!

Språkskolen vi gikk på i 6 uker helt i starten av oppholdet viste seg å være en enorm hjelp i språkopplæringen - med flinke og



herlige lærere lærte vi mye på kort tid. Læringskurven hadde nærmere eksponentiell vekst og hodene var ganske kjørt når kvelden kom. De seks ukene gikk raskt, og vi gikk ut fra skolen siste dagen med nye venner, gode minner og vi kunne klare oss godt selv med våre nye spanskkunnskaper.



Starten i Peru gikk på mange måter knirkefritt. Vi ble kjent med de som går i menighetene rundt om her i Arequipa, etter hvert kom vi inn i jobbhverdagen med undervisning og planlegging, vi ble kjent i nabolaget, lærte oss å ta buss og taxi for å komme oss dit vi skulle, lærte litt mer spansk hver dag, dummet oss litt ut når vi ikke klarte helt å formidle det vi ønsket på



haltende spansk, ble bedre og bedre kjent med familien Mangelrød og vi fikk være med på ungdomsforening, barnelag, møter og ungdomsleir. Gang på gang fikk vi bekreftet at det ikke var mennesker som hadde kalt oss til å reise ut, men at Gud sto bak. Når hjemlengsel, språkvansker eller kulturkrasj ble tungt og vanskelig var det utrolig godt å hvile i at vi er her på Guds befaling.



Vi har fått være med på mye spennende i løpet av tiden her i Sør-Amerika. Ganske i starten av oppholdet var vi med familien Mangelrød til Puno, Titicacasjøen og Ayaviri. I Ayaviri var vi med på et møte på lørdagskvelden som var preget av åndelige spørsmål og bibelundervisning. Det kom ganske mange fra området, og det ble en fin kveld. På søndagen var det søndagsmøte i stua til noen lokale. Det var Per Olav som talte, og det var flere som delte personlige vitnesbyrd.



Vi bor på skolen som heter Minne Marte, og i samme bygget er det også kirke. Det er

her vi som regel er med på søndagsmøter og ungdomskvelder - det er også sangmøter på tirsdager og bibelundervisning på fredager. Folket i Horacio - her hvor vi bor - er derfor de vi kjenner best. Ungdommene her har vi fått god kontakt med, og vi har det veldig fint sammen med dem.

I tillegg har vi fått veldig god kontakt med flere ungdommer fra blant annet Alto Selva Alegre. Vi har flere ganger vært med på ungdomsmøter der oppe og spilt volleyball sammen med de. En annen ting vi har satt stor pris på, har vært å få besøk av ungdommer innimellom - vi spiser sammen og spiller spill og/eller volleyball.



Dette og mye mer har vi fått være så heldige å være med på! Vi har fått se vakre steder, flott natur, fått være med på gode møter, morsomme og givende leirer og ungdomssamlinger, smakt deilig mat, klatret opp Misti på 5822 moh, kjent på hjemlengsel, feiret jul i sydenparadiset på Miramar, badet i Stillehavet, besøkt Colcadalen, vært hjemme hos flere av våre søstre og brødre i Kristus, vært med på bursdagsfester og til og med et bryllup. Kjenner på en enorm takknemlighet til Gud og mennesker for alle de fine stundene, opplevelsene og erfaringene

vi har fått i løpet av de siste månedene. Peru og folket her har fått en stor og spesiell plass i hjertene våre.

Nå er det ikke så lenge før vi skal reise tilbake til Norge en tur. Vi skal være hjemme i litt over to måneder før vi igjen får reise til Peru. Vi gleder oss til å se hva vi får være med på videre, og vi går i forventning til Gud om at han vil gå med, lede og gi det han ser vi trenger for å vandre i de ferdiglagte gjerninger som ligger der for oss. Når det er Gud som kaller og utrustet skjer det store og gode ting.

Vi takker for all forbønn! Det merkes at det blir bedt for oss. Det at vi har lært oss mye spansk på kort tid, sluppet unna sykdom og lett kommet i kontakt med folket her vitner om at Gud er med og at det er folk både her og hjemme som ber for oss.

Hilser dere med et bibelvers som har vært godt å ha med seg i løpet av oppholdet. "Har jeg ikke befalt deg: Vær frimodig og sterk." Frykt ikke, og vær ikke redd! For Herren din Gud er med deg i alt det du tar deg fore." - Josva 1:9 -

Elise og Hanna



# Mitt vitnesbyrd

**SE PÅ KRISTUS** av Tommy Bjelke Andersen.

Les Filipperne 2,1-11.

Her blir vi kristne oppfordret til alle tider under alle omstendigheter. Han peker særlig på alt det som de troende har fått av Kristus, av trøst og oppmuntring. Han minner dem om at de også har ånden, og at de er ett i ånden.

Særlig minner han også om den barmhjertighet som de har fått erfare i felleskapet med Gud og hverandre. Paulus minner også om at de kristne må være forenet i samme tro og kjærlighet, uten tanke på prestisje eller rangering. Vi blir bedt om å holde sammen.

Når Paulus formaner, gjør han det alltid ut fra troen på Kristus. Han gir ikke de kristne råd som de skal følge, dersom de bare anstrenger seg nok. Det er kun i felleskap med Kristus at rådene først får en virkning. Da blir det ekte ydmykhet, slik at en regner seg selv som den aller minste. At alt er av Kristi nåde. Det å se til de andres beste og ikke sitt eget, er noe som er stikk i strid med vår natur. Men når blir innpodet i troen på Jesus, blir dette naturlig og riktig.

At vi er satt til å tjene hverandre. Derfor peker Paulus her konsekvent på Kristi eksempel.

Kristus levde hos Gud. Han var Gud lik, men han regnet det ikke som et 'røvet bytte'. Han var villig til å ofre seg selv, og bli som en av oss, og komme som en tjener for vår skyld. Han ydmyket seg og ble lydig, like til døden på korset. Derfor har Gud opphøyet ham. Han som vi fornedret, og som lot seg fornedre. Gud har opphøyet ham så høyt som noen kan bli opphøyet.

Han har gitt ham navnet over alle navn. Det er Guds eget navn, Herren.

I det navn skal hvert kne bøye seg.

Alle må se og erkjenne at det var slik: Denne Jesus Kristus var Gud. Guds ære blir ikke mindre av den grunn. Vi kan ikke ære Gud høyere enn ved å bekjenne at han har sendt sin sønn for vår skyld, og gjort ham til en frelser for alle. Før sin inntreden i verden levde han hos faderen, og hadde del i hans guddommelige egenskaper til fulle; men han kom i menneskers liknelse. «*Han ble født av en kvinne, født under loven*» (Galaterne 4,4). Til forskjell fra oss syndige mennesker levde han i fullkommen lydighet, til han måtte lide døden, for våre synder, på korset. Derfor har Gud opphøyet ham og gitt ham seier. Slik skal hele verden se sannheten, og tilbe ham som Gud og frelser.

Amen



# Galaterbrevet

## Historien om Paulus' omvendelse

Denne historien er blitt meg til trøst mange ganger. Fordi den gamle slangen kommer til meg og hvisker med sin vislende stemme: «Paulus var ikke en av de 12. Når Paulus' brev trøster, da spørs det om det er Paulus sin filosofi eller Guds sanne ord». Det er også mange stemmer rundt meg som setter Pauli ord i tvil. Da er det godt å sette seg ned med sin Bibel, og lese og grunne på historien om Paulus sin omvendelse.

*«Paulus, apostel, ikke av mennesker ...»*, v. 1. Paulus var en fariseer før han ble omvendt. Det var et lite religiøst parti i Israel som hadde mye makt og stor innflytelse. De nøt sin popularitet, og de likte 'å vise seg for mennesker'. De elsket den oppmerksomhet som de fikk i selskap og i synagogene (Matt 23, 5, 6). Paulus var nok ikke noe unntak. Det å være skriftlærd var ærefullt. Imidlertid var de Jesu Kristi fiender, fordi de trøstet seg til at de var Abrahams barn og fulgte Moseloven og tradisjonen. Men Jesus sa: 'Dere må tro på meg'. Derfor ville de korsfeste Jesus og utrydde de troende; og Paulus var en av de ivrigste.

En dag var han på vei til Damaskus for å drepe 'Herrens disipler'. Med yppersteprestens tillatelse rir Paulus i

vei, men så kom et lys fra himmelen og sendte han i bakken. (Apg. 9). Han hørte en stemme som sa til ham: «Saul, Saul, hvorfor forfølger du meg?» Med en gang skjønte Paulus at han hadde med den sanne Gud å gjøre: «Hvem er du, Herre?». Etter at Jesus hadde sagt hvem han var, fortsatte Paulus til byen, dog i en annen forfatning. Blind var han nå, og måtte leies.

Så ble Paulus døpt, men et ord lød fra Herren: «Jeg vil vise ham hvor mye han må lide for mitt navns skyld.» (Apg. 9,16.) Lidelse ble det. Han sier selv, etter over 20 år som Jesus tjener: «Jeg har ofte vært i fengsel, i dødsfare, jeg har fått piskeslag, jeg har vært utmattet, søvnløs, sulten og tørst» (2 Kor 11).

Paulus gikk fra ære til vanære, for han visste på hvem han trodde. Han trodde, derfor led han.

Denne historien synes jeg understreker troverdigheten til Paulus; han taler sant når han sier at han har møtt Jesus Kristus. Ikke mange går fra ære til vanære og mishandling på den måten som Paulus gjorde uten å ha en sterk grunn for det. Denne grunnen var Jesus Kristus.

(Fortsettelse neste nummer. Da ser vi at disiplene både godkjente og anbefalte Paulus og hans brev).

Jan Oskar Butterud

# Katekismeprekner

Det første budet *handler om å stole på Gud*. Selvfølgelig handler det óg om avgudsdyrkelse; som å trøste seg til mammon, kunnskap, helgener og stjernedyrkelse. Men som kristne [«skal vi] stole på ham».

Fra den Lille katekisme leser vi: «Vi skal over alle ting frykte og elske Gud og sette all vår lit til ham». Selv om dette er første bud, et påbud og et forbud, så er det til trøst for meg, fordi jeg har all grunn til å stole på Den Himmelske Gud.

Luther sier i sin bok om de gode gjerninger: «Fordi jeg alene er Gud, skal du sette hele din fortrøstning tillit og tro til meg alene og ikke til nogen annen.» Dette sier Luther om det første buds gjerning.



Luther spør i den store katekismen: «Hva vil det si å ha en Gud, og hva er Gud? Jeg svarer: En Gud er det en venter seg alt godt av, og som en tar sin tilflukt til i all slags nød. ... Mangler du noe godt, så skal du vente deg fra meg og søke det hos meg, og lider du under noen ulykke og nød, da kom krypende og hold deg til meg. JEG, jeg vil gi deg det du trenger, og hjelper deg i all nød. La bare ikke hjertet ditt henge ved noen annen eller hvile hos noen annen.»

Jan Oskar Butterud

Kilder: *Luthers katekismer*, oversettelse og innledning ved Carl Fr. Wisløff's. Luther forlag, Oslo, 1979.

*Hovedverk av den kristne litteratur. Bind III* Martin Luther Oslo 1931. Lurherstiftelsens forlag. Redigert av Sigurd Normann

På gjensyn!

Redaksjonen hilser dere med Kolosserbrevet 3,16:

*«La Kristi ord bo rikelig blant dere, så dere lærer og formaner hverandre i all visdom med salmer og lovsanger og åndelige viser og synger med takknemlighet i deres hjerter for Gud».*

